

אגרופים

אגרוף I

עמי מתאגרף
אצבעות קיומו המתעקלות נדחקות
חופרות בעצמו.
קצות האצבעות חדלות אל המרחב
צפרניו קודחות.
ריריות המין חפוזות
קצות הסינפסות צרוכים
אטומים אל החוץ.
מקשיב לרדיו: אנשי
בטחון ועתונאים
מדקלמים טקסטים בשפה הרמטית.
בתוך האגרוף נגמר לי האור.
הפרודות האחרונות מגרשות.
אני נמערך אל הבשר המתקשה
סחוסים וגידים.
מתפתל, מחפש קצת נוחות.
ואז, חוטף אותו בפרצוף.

אגרוף II

פעם כתבתי, שארצי היא כמו חול.
אבל היא כמו אגרוף
שמצטופף ומצטמצם ונדחס
החריצים שבין האצבעות נסגרים
וכבר אי-אפשר לראות את החוץ:
רק דרך חישנים ולוינים וטלויזיה
ושמועות מזמנים טרם ההסגרות.
ואנחנו, מציצים.
אנחנו כאן בפנים
גופים נדחקים
המרחקים, מתמעטים להעלמות.
כל האויר ממחזר
נגשם כבר על ידי אנשים אחרים.
מן האדמה הזו מצצו את כל לשדה
דשון כימי כמו גוף של חולה תשוש

הגליון הקודם, גוף/ידע, בעריכת אורית אילן, יצא בפורמט מיוחד, שהתאים לו, קטן וקומפקטי יותר. המחשבה היתה על הוצאה חד פעמית במתכונת זו, אך התגובות החיוביות שקיבלנו, מעבר לאלה שניתנו לגליון מבחינת התוכן והעניין, גרמו לנו לנסות אותה גם ביחס לגליון "רגיל". נשמח, כמובן, למשוב.

החורף תם והקיץ בפתח. חילופי העונות תמיד מעלים את הרצון להקדיש כמה עמודים לטבע, לנוף, ולמקומו של האדם בהם. כך גם בגליון זה.

קריאה נעימה

עמית ישראלי גלעד, מיכאל בסר

רשימות מהתחנית / גשר אחד רחוק מדי

כחצי שנה לאחר שהוקם נפתרה תעלומת הגשר הכפול בתחנת קרליבך הנבנית לתפארה - ולא הודות לחושים הבלשיים המחודדים שלי, אלא בזכות השלטים שנתלו עליו. כך התברר שהגשר הצפוני מיועד לרוכבי אופניים, ואילו הדרומי להולכי רגל. רעיון נאה, ביצוע סביר - אבל המשתמשים בגשר מצביעים ברגליים: מדי יום חוצים בגשר הצפוני אופניים וקורקינטים למאותיהם וכן, גם רוב הולכי הרגל. ואילו בגשר הדרומי חוצים אני ועוד כמה הולכי רגל ספורים...

להזכירם: הגשרים למעשה צמודים (!) אחד לשני. כהיסטוריון לא-רשמי של תחנת קרליבך המתהווה, השקעתי מחשבה רבה בניסיון להבין את התופעה, ולהלן מסקנותי:

בחצי השנה שעברה מהקמת הגשרים ועד שנתלו השלטים, כבר התרגל הציבור ללכת על הגשר הצפוני, ולחסוך כשני צעדים. ההרגל שהשתרש היטב, מתגבר כעת על הצורך לציית לתמרורים. גם תחושת הסכנה מאינטרקציה לא סימפטית עם אופניים (חשמליים או לא) התעמעמה בחלוף הזמן. נראה אם כן, שלהוציא אנשים שחוצים את הגשר לראשונה, ושהרחף לציית עדיין פעיל אצלם; ולהוציא אותי, שמתוקף הנסיבות נעשיתי מה שאפשר לקרוא לו "בעל מודעות יתר" לתופעת התנועה בגשרים וסביב מתחם התחנה בכלל - להוציא אותנו, כל האחרים בוחרים להיכנע למה שאני קורא לו "הפסיכולוגיה של התנועה", "התנועה האוטומטית במרחב", או פשוט "תנועת העדר".

כאותן זכרות בסוואנה הדרוהרות קדימה ומתעלמות מחברותיהן שנרדפות על ידי חיות טרף, פצועות או נתונות במצוקה אחרת, גם בני אדם בוחרים בנתיב הקצר ביותר, המהיר ביותר, ולא נותנים מספיק את הדעת למצוקות של השותפים בדרך כנראה שיש בנו מנגנון הישרדותי שאומר אם אתה רוצה להגיע מ-A ל-B, כדאי שתתרכז בזה. ורק בזה. אחרת לא תגיע.

כמו שראינו למשל בבחירות האחרונות.

מ.ב.

חייל ותיק

חייל ותיק, קִשָּׁה לְהַרְגֵנִי אוֹתוֹ.
אַחֲרֵי פֶעַם אַחַת, שְׁכַמְעֵט
אוֹ כַּמָּה פְּעָמִים
הַמּוֹת הַתְּרַגְּל לְנוֹכְחוֹתוֹ בְּעוֹלָם.

חייל ותיק, קִשָּׁה לְשַׁמַּח אוֹתוֹ. הוּא יַחֲדָךְ
אֲבָל אֶפְלוּ לְמַרְאֵה בְּתוֹ הַקִּטְנָה
שְׂבִינָתִים זוֹחֶלֶת רַק אַחֲרָה
הוּא לֹא יִצְחַק צְחוּק מְשַׁחֲרֵר כְּמוֹ פֶעַם.

חייל ותיק, קִשָּׁה לְשַׁכְנַע אוֹתוֹ. הוּא יִהְנַהֵן לְמִשְׁמַע הַמַּלְיָם
אֲבָל הַדְּבָרִים הַיְחִידִים שֶׁהוּא בּוֹטֵחַ בָּהֶם
הֵם סְלָעִים, וּגְבָעוֹת, וְכַח הַמְּשִׁיכָה.

חייל ותיק, אַל תִּבְטְיַח לוֹ הַבְּטָחוֹת. הוּא
לֹא רוֹצֵה לְכַעַס עֲלֶיךָ כְּשֶׁלֹּא תִקְוִים, לֹא
רוֹצֵה לְהַתְּאָכֵז בְּמֶךְךָ
רוֹצֵה לְעַסֵּק בְּקַפְדָּנוֹת דִּיקָנוֹת בְּעֵנֵינוּ הַחִילָיִים
בְּמִקְוֵמוֹת נְדָחִים, לְהַתְּכַנֵּס אֵלֵיהֶם וְאֵל עֲצָמוֹ.

חייל ותיק, מַה שֵׁיִשׁ לִי לֹמֵר לָךְ
אֵינָם דְּבוּרִים שֶׁל נְחֻמָּה.
אַתָּה כְּבֵד עֲכָשׁוּ
הַזְמַן, הַחִילָיוֹת

עֲבוּ גַם אֶת הַגּוֹף.
כְּבֵד אֵינְךָ מְעַשֵּׂן וְאֵין שׁוֹם דְּבַר מְהִיר
אוֹ רְחוּק
שְׁמֹרְגֵשׁ אוֹתְךָ.

רוּחַ צְפוּנוּת חוֹלְפֶת בְּתוֹךְ הַחִילָיוֹת
אַתָּה מְהַדֵּק אֶת הַמְּעִיל.
חייל ותיק, אֵין לִי עַל מַה לְהַתְּנַצֵּל בְּפִנְיֶךָ. לְאַחֲרֵים
הִיָּה יוֹתֵר רַע. וְאֵף אֶחָד לֹא הִבְטִיחַ לָךְ
אוֹ לִי
טְהַרָה.

בְּיוֹם שְׁשֵׁי אַחַר הַצְּהָרִים
אֲנַחְנוּ יוֹשְׁבִים בְּתַחֲנוּת אוֹטוֹבוּסִים רִיקָה
וְלֹא מְדַבְּרִים.

מוֹזֵן בְּמִכְשָׁרִים.
מְקִיפִים עֲצָמֵנו חוֹמָה
שֵׁיִשׁ לָהּ כְּלָפֵי חוּץ
וְיִשׁ לָהּ כְּלָפֵי פְּנִים
וְיִשׁ לָהּ עֵבִי וְנִפְחַח מִשְׁלָה, בְּתוֹכָהּ בְּפָנִים
דְּחִיסוֹת הַחֲמֵר וְהַמְּשַׁקֵּל
מִצְטוּפְפִים.
עֲתוּנָאִים לֹא אוֹבִיקְטִיבִים
יִשְׁקְרוּ אוֹ גְרוּעַ מְזֵה, יִאֲמְרוּ לָנוּ
אַמֶּת בְּפָנִים.

אֲנַחְנוּ לֹא רוֹצִים כָּאֵן אֲנָשִׁים אַחֲרֵים
אַחֲרֵים
שִׁיתְחַתְּנוּ בְּבִנוּתֵנוּ וּבְבִנְיָנוּ
יְבִיאוּ לָנוּ מִמְּזוּרִים.
מִתַּחַת לְגִדְרוֹת נַחְפְּרוֹת מְנַהֲרוֹת
לְבוֹא עֲלֵינוּ בְּרִקְטוֹת וְטִילִים
וּבְלוֹנִים וְעַפְיוֹנִים.
כָּל הָאָרֶץ מְבַצֵּר
כָּל הָאָרֶץ בְּצוּרָה
וּמִי יַעֲלֶה לְהַכּוֹת בְּנוּ רֵאשׁוֹן
מִן הָעוֹרִים וּמִן הַפְּסָחִים.

מְדִי פֶעַם אֲנִי מוֹצִיא אֶת
הַחֲרָב מִתַּחַת לְמִטָּה,
מִסִּיר מִעֲלֶיהָ אֶבֶק. מִתְּכוּנָן
(לְמָה, לְעִזְאוּל, לְמָה?)

אֲרִצִי אֲרִץ קִטְנָה
נְטוּלַת מְרַחֲבִים.
הָאֶפֶק תִּמִּיד קְרוּב בָּהּ
אַחֲרֵי כַּמָּה שְׁעוֹת נְדוּדִים
אֵין לָאֵן לְהַמְשִׁיךְ.
הָאֲגוּרָה הַמִּתְהַדֵּק
יִסְתִּים פֶּעַם בְּצַפִּיפוֹת שֶׁל חוֹר שָׁחַר:
לְבַדוֹ בְּחֶלֶל
כְּלִי דְבוּר, כְּלִי שְׁפָה, מִתְּכַרְבֵּל
לְלֹא חֶשֶׁךְ
וְלֹלֵא אוֹר.